

Pepelnica.

Proti koncu tega meseca se že prične resnobni postni čas. Prvi dan se imenuje pepelnica, zato ker v cerkvi duhovnik pepelijo pobožne vernike, t. j. z blagoslovljenim pepelom na čelu prekrižajo vsakega, ki se hoče vdeležiti tega lepega obreda, in ob tem izgovarjajo besede: „Spominjaj se, človek, da si prah in da se boš spremenil v prah!“

Tudi otroke vabi sveta cerkev k temu lepemu opravilu. In pridni otroci radi poslušajo vabeči glas svoje dobre matere, kakor tako lepo o njih poje pesnik:

„Nazadnje roj še priskaklja
Neskrbnih jasnih lic,
Čist, kakor angeli nebá
In lepši od cvetic.“

In potlej pristavi pesnik, duhovnik:

„Še te ... s tresočim glasom sem
Zaznamoval za smrt.“

Kaj ménite, zakaj je pač s tresočim glasom pepelil otročiče? I, milo se je storilo mašniku, da mora še tako mlade, nežne otročiče že spominjati na smrt! Ne more in ne sme drugače; zakaj resnica je, da večkrat smrt ukonča tudi mlado življenje. Spomnil se je cvetlic na travniku, ki tudi padajo pod ostro koso, še predno so dozorele. Zato morajo biti že tudi otroci vedno pripravljeni, da so jim zagotovljena nebesa, ko bi prišla smrt tudi v zorni mladosti.

S tem lepim obredom pepelnične srede pa naša dobra mati noče strašiti nikogar, marveč le ljubeče hoče posvariti svoje otroke, naj se tako vedejo vselej in povsod, da se jim ne bo treba bati smrti, naj pride kadarkoli, marveč, da se je bodo šele veselili, kadar se jim bo bližala, tako kakor sv. Alojzij, ki je ves vesel zapel zahvalno pesem takrat, ko se mu je nanzanilo, da se mu bliža — zadnja ura! „Internus.“

Snežinki.

Gori — tam gori prav blizu nebes so se zbirale snežinke, da bi nastopile dolgo pot, pot na zemljo. Poslovile so se od sestic, ki so ostale še gori, ter se izročile vetrovom. Polagoma — nalahno so se spuščale niže, niže, vedno niže. In pri tem so krožile, kakor je ravno pihal veter. A, ko so prišle v bližino zemlje, pospešile so se, začele so bolj hiteti, kakor bi se naveličale dolgega pota, kakor bi hotele prav hitro doseči svoj cilj.

Dve sestrici sta nastopili skupno pot. Nista bili še daleč od doma, ko zapazita lepega angela, ki je vodil umrlega starčka nad oblake, v sinje nebo.

„Glej“, reče prva snežinka svoji sestrici: „glej, ta se je poslovil od zemlje in sedaj gre po svoje plačilo. Človek, Adamov sin, se trudi, dokler je na svetu; a po smrti počiva. Njegovo telo položé v temni ozki grob. Njegov duh pa se veseli pri Bogu — prost vsakega trpljenja. A me, me snežinke nimamo nikoli pokoja.